ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Durešová

RŮŽENA JESENSKÁ:

Hnízdo.

Ve vršcích úrobné hnízdo visí
o tenkou větev podepřené,
v něm tam tlukot, život klíčí,
a [illegible] nad ním klesne.

Ve vršcích naše hnízdo malá,
na rajské světlo stromy — —
[illegible] k zemi padnou křídla těžká,
když osud větev pod ním zlomí.

* * *

RŮŽENA JESENSKÁ:

Ty bys mne chtěl . . .

Ty bys mne chtěl na tom světě
zasadit do zlata
bych byla, jak královny jsou,
bohatá.

Stala se jsem v záři věčné
nejšťastnější, bohatá —
královnou jsem ve tvém srdci
ze zlata.

NÁŠ DOMOV—NAŠE HNÍZDO.

Náš domov jest zrovna, jako to hnízdo, visící na tenké větvi a každou chvíli ohroženo zkázou, že se větev ulomí a hnízdo naše zničí.

Domov náš jest ohrožen s mnoha stran — nejsme jisti dne, ba ani hodiny, kdy nás zasáhne pohroma nějaká a plány naše zvrátí. Jest tu pohroma živelní, jíž nelze vzdorovati, která nedělá rozdílu a béře vše na pořád. Však vyvázneli člověk životem, jest možno opět po čase domov jiný zbudovati a rodina opět nabude bývalého klidu.

Druhá velice bolestná pohroma je, když nemoce a konečně smrt zasáhne rodinu, zahalí domov v zármutek, který potrvá po dlouhou dobu. Ale konečně se po čase zase vrátí klid a člověk se s osudem smíří, neboť si uvědomuje, že to jinak býti nemohlo a že vše třeba je k lepšímu, jelikož do řízení v tom případě nelze nám zasahovati, neboť tak daleko moc naše nasáhá.

Však ze všech pohrom je nejhorší pohroma lidské zloby, vyvolané úmyslně, za příčinou zničení. Ať již zloba tato pochází od člena z domova nebo z venčí, jest to hřích přímo neodpustitelný.

Hříchu tohoto se často dopouští otec a i matka, ničíce svoje vlastní hnízdo—místo, které má býti místem posvátným rodině, neboť jen ve svém domově mezi nejbližšími svého srdce se člověk cítí úplně šťastným a spokojeným. A to je v našem domově u své rodiny — "ve svém vlastním hnízdě!"

AFORISMY.

Život činný, v pravdě život, jest; zahálka — hrob člověka za živa. Co činiti máš, chutě do toho se dej; co sám můžeš vykonati, od jiných nečekej, a ničeho bez příčiny neodkládej. Můžešli komu přispěti, prospěj rád, možnáli i světu celému. V díle neváhej, ani příliš nekvap. — J. A. Komenský.

Buďte jisti, že kdybyste byli sebe lepšími, přece máte nějaké vady; kdybyste byli sebe nevědomějšími, přece ony vady poznáte, a kdybyste byli sebe malichernějšími, přece je to vaší povinností, byste hleděli vytrvalou snahou zbaviti se jich. — Ruskin.

Buďte požehnány mozoly práce, požehnána ruka tvrdá! Každá práce člověka ctí, těžká ho ctí nejvíce. A kdo práci nectí, sám cti hoden není. — Al. Mrštík.

Nejlepší keř růžový především není ten, který má nejméně trní, ale ten, jenž nám poskytuje nejjemnější růže.—Henry Van Dyke.

Anna Kálalová, Verdigre, Neb. 16. července 1919. — Ctěná paní pořadatelko a družky-dopisovatelky do "Ženské Hlídky", laskavě promiňte, že se tak málo nyní dávám v naší stati vidět. Panující hrozná vedra však působí tak, že člověk sotva může dýchat a proto také se ani do psaní nechce. Nicméně k dopisu tomuto přiměla mne paní Vitámvásová. Ano, pamatuji se, že jsem vás a paní Milostinu Burešovou zvala na kuřátka a také svému slovu dostojím. Kuřátek jest dosti — [illegible] jsem jich vypěstovala 165, anebo ještě více. Jenom tedy přijeďte bez obavy a kdykoli jsem vždycky připravena vás pohostit. Jenom ta horka kdyby tolik člověka nemořila. Já se pod vlivem toho teploučka cítím celá zmalátnělá. Snad už to jest osud těch, kteří jsou poněkud tělnatější, že na ně teplo více působí. Zde však přece trochu vane chladivý větřík a vím již, že v Omaze jest ještě tepleji. K tomu máme zde dobrou studniční vodu, která pěkně ochlazuje, ba lépe, nežli všecka ta piva jež se nyní nesmí ani vyrábět. Tak jenom jistě přijeďte — kuřátek bude habaděj! S pozdravem na všecky čtenáře a s přáním vám všeho dobra dopis prozatím končím.

Ctěná přítelkyně! Přijměte upřímný dík za pozvání, které ráda přijímám, ale kdy se kam vypravím, to nemohu určit. Paní Vitámvásová je na návštěvě v Thurston a tedy si asi svůj výlet již odbude. A já se prozatím budu těšiti na vaši návštěvu, až zase zavítáte do Omahy. Srdečně vás zdraví a těší se na další vaše dopisy — Pořadatelka.

* * *

Horlivá čtenářka "Pokroku" z Jižní Omahy. — Ctěná pořadatelko "Ženské Hlídky", již tak ráda čtu! Mnohá z našich dopisovatelek poukazuje na to, že teď v létě béře nás málo účasti i v našem koutku, však co je toho příčinou? Jen my samy. "Já jsem jedna z nich!" Když před léty nám ctěné vydavatelstvo tohoto listu poskytlo stránku, abychom se mohly vzájemně poučovati, tož bylo nějaký čas hojně dopisů, tak že jedna stránka nám ani nestačila. A tak se mi zdá, že jsme jako ty malé děti s hračkami — všeho se brzo nabažíme. Dnes máme výmluvu jednu, že je teplo a v zimě zase, že je zima — inkoust zmrzne, nebo pošta nejezdí. Ale nejlepší výmluva je ta, že se spoléháme jedna na druhou. Co se týče "Hlídky", ta je stále dosti zajímavá, neboť naše pořadatelka se sama přičiňuje, aby byla. Ale zdá se mně, že bychom i my každá měla též konati trochu té práce, neboť je to i pro nás a naše dcery chvalitebné, když matka béře zájem mimo svoji kuchyni. Teď, pravda, že každá z nás po práci si raději sedne do chládku k odpočinku, ale zase je nás mnoho, že raději jdeme na pohyblivé obrázky, nežli bychom si lámaly hlavu s dopisem. Ale přece bychom měly občas každá trochu toho času věnovati na poučování se. Teď bude pomalu po té pilné práci se zavařováním a jinou letní zábavou, tak že budeme moci více čísti. Ovoce a vše je letos příliš drahé, tak že mnoho toho nezavařuji, neboť není na to dostatek "floků". Doufám, že mně ctěná pořadatelka promine, že takto píšu, neboť jsem též jedna z těch nedbalých, avšak slibuji polepšení. Zdravím pí. pořadatelku a všechny čtenářky tohoto listu.

Milá přítelkyně! Děkuji za dopis a zároveň za uznání a hlavně za přiznání se z netečnosti, která v této letní době ovládá nás všechny do jisté míry a zvláště, když není nutná potřeba napnouti síly. Příčin je v této době několik, a nálada je ještě trochu rozháraná nynějšími neurovnanými poměry. Až přijde zase vše do bývalého běhu, doufám, že i naše staré dopisovatelky budou bráti více zájmu v naší "Ženské Hlídce". Srdečně vás zdraví a těší se na časté vaše příspěvky —

Pořadatelka.

KOUTEK Paní Radové.

Ctěná paní Radová! Ráda bych věděla, jak vysoko nad hladinou mořskou je město Brno na Moravě. A jak vysoko je město Budapešť v Uhrách. Za odpověď předem děkuji. — S úctou — Farmářka.

Odpověď Farmářce: Chrám na Petrově města Brna leží 755 stop nad hladinou mořskou, a město Budapešť 221 stopu nad hladinou mořskou.

* * *

Milá paní Radová! Jsem žena v pokročilém již věku a ráda miluji mír. Ale mám jednu příbuznou, která, jak se s ní sejdu, stále mne uráží. Jak bych se měla já k ní zachovat? — Starší žena.

Odpověď Starší ženě: V případě takovém je nejlépe osobě takové se vyhnouti, a tím se předejde nepříjemnostem.

* * *

Vážená paní Radová! Kdy bude nejlepší čas jeti na návštěvu do staré vlasti? Jaké přípravy jsou nutné a jak bych se měla ustrojiti, by na mne bylo viděti, že jsem z Ameriky? Za odpověď prosí a předem děkuje — A. z No. Dakoty.

Odpověď pí. A. z No. Dakoty. Nejlepší a nejpříhodnější doba, za okolností, v nichž se nyní Československo nalézá, bude asi od 1. července za rok, jelikož potravinové a jiné poměry budou poněkud ustálené a rekonstruční práce nyní podstoupená bude v značné míře pokročilá, tak že návštěvník nebude na obtíž a může očekávat patřičnou pozornost a obsluhu. Ohledně příprav na cestu, to vše spočívá v tom, co kdo sobě přeje vzíti sebou, jaké přátelstvo má ve staré vlasti a co jim chce přivézti. Šaty poněkud modní, jeden cestovní úbor, pozůstávající ze sukně, kabátu, k němu dva neb tři tmavé živůtky a pak dvoje neb troje šaty pro svátek a návštěvy. Ovšem toto se musí vše přizpůsobiti kapse a okolnostem. V ohledu, jak se přistrojiti, aby nápadně pozorováno bylo, že jste Američanka českého původu, v tomto případě je těžko raditi, neb mnoho spočívá na postavě, kráse tělesné, na stáří, na výchově a na letoře osoby. Avšak každá pravá Američanka se vždy chová přirozeně a volně jako pták. Přetvářka je vždy poznatelna u osob obyčejných, vyjma u professionelní kokety. Nejlépe vás každý pozná, když projevíte znalost poměrů v Americe a čím tato zem vyniká.

* * *

Na dotaz čtenářky z Wilber odpovíme tenkráte, když se podepíše plným jménem. Pro veřejnost třeba toto pomíjeti, ale redakce žádá si toho, aby věděla, s kým má tu čest! — Pí. Radová.

RŮZNÉ POKYNY.

J. Vlasáková ve "Vídeňském Denníku".

Cukr lékem. — Že při každé námaze těla poskytuje cukr osvěžení a posily, jest všeobecně známo, proto také turisté i vojáci na dlouhé, namáhavé pochody béřou si sebou cukr. Jiný důležitý objev jest, že cukr jest nevyhnutelnou poživatinou při určitém onemocnění srdce. Jak věda učí, jest cukr nepostrádatelný pro výživu svalů. Při velkém namáhání vypotřebuje se všechen cukr v lidském organismu a musí se mu požíváním cukru znovu dodati. Nedostatek cukru ve výživě lidu jest příčinou mnoha nemocí srdce, které se vyléčí i při vysokém věku když se pravidelně požívá v potravě cukr. Vady srdeční chlopně, rozšíření srdce po chřipce, slabost srdce následkem velikého namáhání ať při práci, sportu neb pochodech, při bledničce a jiných případech, odstraní se požíváním cukru ve sladkých pokrmech. Není tedy přímo nesnesitelná touha po cukru, nyní lidem tak skoupě odměřovaného, mlsností, nýbrž neodolatelným pudem těla po živině nesmírné důležitosti.

Lékařské časopisy přináší také zprávy, jak osvědčil se za války cukr při poranění. Lékaři popisují, že užívají čistého krystalového cukru při ranách hnisajících a špinavých. Posypali ránu cukrem, pokryli kousíčkem gázu a obvázali. Během 4—6 dnů se rány zahojily, často se pouze třikrát převázaly a rány se hojily, tvořila se nová tkáň a i velké rány, se k radostnému překvapení raněných velmi brzy zahojily, hlavně také proto, že se obvazy nemusily násilím z ran trhat, což působí vždy bolest a krvácení. Cukr sál vyloučené materie, proto rány usychaly a brzo se vyléčily. Jen rány krvácející se nesměly cukrem léčiti, nýbrž jen ty, které už nekrvácely.—

Lékař dr. Faedenheim upozorňuje na tento objev i matky dětí a odporučuje, aby rány, které si děti utrží pádem, nebo odřeniny, podebírající se prsty a vůbec rány, které buď nekrvácejí, nebo už přestaly krvácet, hojily se cukrem. Odře-li se dítě, nemá se rána vodou omývati, což působí krvácení a pálení, nýbrž má se posypati hojně cukrem a zavázati gázem, po případě starým plátnem, které se převáže kapesníkem. Rána zůstane 2—3 dny zavázána. Pravidelně se pod cukrem během této doby zahojí.

* * *

POLIBEK FRANCOUZSKÉ DÁMY.

Napsal Jos. Hais Týnecký.

Při posledním zájezdu francouzské vojenské missie do čarokrásného a snivého Orlicka ukázáno bylo našim hostům vše, co může zajímati. Městská rada v Ústí nad Orlicí s příslovečnou pohostinností, srdečností a láskou otevřela francouzským hostům nejen brány svého starobylého města, ale i svoje srdce . . . a to srdce zasvítilo jako opravdový český granát . . .

Byly hrány hymny spojenců, byla krásná slova mag. sekretáře p. dra Beneše o zubožené a zpustošené Francii, ale bylo něco krásnější, nejušlechtilejší, nejdojemnější.

Byl to polibek francouzské dámy, choti pana komandanta Bonnauda, vtisknutý v mzné, zašeřelé jizbě dělníkově na čelo matky—dělnice, jež přes čtyři roky již umírá . . . Zavedli jsme francouzské hosty do dělnických domků, v nichž žijí bez práce, bez výdělku a bez úsměvu rodiny dělnické — již celých pět let! A je jich v kraji přes 3,500 duší! . . . Veliká tkalcovna Hernychova v Ústí nad Orlicí stojí a stojí i ostatních sedm velkých českých průmyslových závodů. Rakousko, rabujíc české kraje a škrtíc nás vojensky i hospodářsky, zastavilo českým průmyslovým závodům veškeren příděl surovin, neohlížejíc se na to, kolik českých ubožáků zemře hlady. A mezitím co těchto 3,500 vojáků Práce strádalo a umíralo se svými dětmi a ženami v zašeřelých a vlhkých jizbách svých živých hrobů a mezitím, co bratři a synové jejich nastavovali prsa vražedným kulím a krky německo-rakouským oprátkám, továrny židovské a německé v okolí pracovaly a pracují doposud.

Pěst se zatíná . . . a zatínala se ještě více, když viděli jsme ty dlouhé a nekonečné řady mlčících a zaprášených strojů, ztrnulé, ztuhlé, zrezavělé . . . mluvící k nám divnou, zoufalou řečí a připomínající nám dobité a ušlapané soumary . . . Prach šedivý ukládá se na ně, ticho, mrtvo a pusto je v ohrožených tkalcovnách . . . a tam nahoře na konci města ozývá se pootevřenými dveřmi dlouhý chrčivý kašel . . .

Vojáci Práce? Ne . . . ti padli v zákopech, ti dodýchali na šibenici, ti belhají se o berlích a točí klikou kolovrátku . . . Tady jsou ženy. . . . děti. . . . a ty ženy mají souchotiny — s dědičnými zárodky téže nemoci, která již po pět let škrtí a rdousí jejich matky. . ."

Vešli jsme "k Marešovům". . .

Děti bázlivě krčí se do koutka, muž vysedlých lopatek a žluté tváře narovnává se u kamen a udiveně dívá se na zlaté porty francouzských kabátů — nechápaje, netuše, nevěda, proč ti páni přicházejí k nim . . . proč právě k nim, když dole ve městě je tolik vzácných a bohatých pánů . . . Ale zrak jeho otvírá se ještě více . . . a srdce pod ošumělým dělnickým kabátem divně tluče! . . .

Komandant pan Bonnaud pomocí tlumočníka vlídně rozmlouvá s dělníkem, vyptává se ho, kolik zlatek podpory dostává týdně pro svou čtyřčlennou rodinu a trne a žasne . . .

A ptá se dál, když v tom pojednou ozve se z kouta zastenání a chrčivý, dusivý kašel. Všichni se obracejí: hle, žena . . . dělnice . . . matka bledých, ustrašených dětí. Leží tam kdesi v kutlochu, v polostínu, v polosvětle a její zrak horečně svítí a její tvář podobá se tváři kostlivcově. Kašle, plivá . . . ruce zoufale zatínají se do chudé pelesti a oči úzkostlivě obracejí se do koutka na ty děti . . . na ta ubohá ptáčata. Ženo-mučednice, Mater-Doloroso! Klobouk s hlavy dolů! Ty's od svých dívčích let vyseděla v továrně za železným stavem, ty's všechny své mozoly a všechen svůj chudý, neradostný život obětovala Práci, dětem svým, své naději . . . svým snům, byly-li jaké — a teď — umíráš! Jako voják, jako ti, kteří nezradili svého praporu a jako ti, kteří na šibenici ani jednou nezavzlykli . . .

A my? Viz choť francouzského komandanta, madame Bonnaudová, jde k tobě, sklání se nad tvou prošedivělou hlavou a na tvé ubledlé, horké čelo tiskne sesterský — polibek! První, poctivý, upřímný a krásný honorář za všechny tvoje mozoly . . .

* * *

Mila Veselý:

BRATŘI.

Jiří Novák, pražský velkoobchodník, chystal se se svou paní k vycházce, když v tom rozezvučel se v předsíni elektrický zvonek.

— Koho sem čert zase nese! zabručela paní a pomalým, pohodlným krokem šla otevřít. Ve dveřích objevil se Jenda Novák, bratr Jiřího. S nuceným úsměvem podala mu ruku a pobídla dále.

Bratři stáli si tváří v tvář. Jiří, pětatřicítiletý elegán, v moderních, černých šatech, s veselýma očima, klidným výrazem své hladce oholené tváře — Jenda, o několik let mladší, v chatrných šatech, sešlých botách. Celý zjev jeho vyzařoval těžkým smutkem, jímž podkreslen byl bolestný rys kolem rtů, kterým dívaly se vlhké, trochu zakřiknuté oči. To ode dne, kdy mu utekla žena. Jenda byl z těch slabých, jichž jsoucnost končí odchodem milované duše. Jak ubohé! Místo co se měl vší zbylou energií pustit v zápas s drásající bolestí, všemi silami začít nový, lepší život, mstít se svým rozmachem, svým bytím, vykřiknout mohutným vzdorem ve tvář, jež ho nechápala — zůstal tu zlomen, s hlodavou nenávistí ke všemu, co mluvilo životem. Myšlénku, udělati všemu rázný konec, zavrhl, neboť neměl dosti síly k rozhodným činům. A tak mohl jen živořit! Z čeho žije, nikdo nevěděl, a ani se o to nestaral. Jenda ostatně neměl přátel, jež by se o něho zajímali, a on vlastně ani o ně nestál. Až dnes probudila se v něm chorobná touha promluviti s bratrem. Nevěděl proč, ale zdálo se mu, že je to poslední světlo, k němuž může sepnouti ruce. Šel! A teď stáli tu proti sobě.

— Nu, jak se máš, Jendo, povídej přece! Ale ne, ne, mlč raději; vím, že bys začal nekonečné litanie nářků, jak bylo vždy tvým zvykem. Nemám snad pravdu? A Jiří se táhle zasmál. Vypadáš zcela dobře! Proč také ne? Jsi teď sám, volný, svobodný. Starostí o domácnost nemáš, a to je hlavní věc! Podívej se na mě. Nezdá se ti, že jsem poslední dobou notně sešel? Přítelíčku, nepřál bych ti můj život. Pravda, obchod jde báječně, ale těch trampot a starostí s tím. Viď, Klárko!, Vyslechl přisvědčení z ženiných úst, přihladil jemný knírek pod nosem a jakoby měl ukrutnou radost z toho, že člověk proti němu celým tím zbytečným výkladem nevýslovně trpí, sladce pokračoval: Jak povídám, starostí hrůza! Na příklad s tím živobytím. Potřebuješ-li mouku, musíš platit závratné ceny. S uhlím, cukrem a vším ostatním je to právě tak, hromady peněz abys měl, chceš-li trochu klidně žít. Bída je to, nic jiného než bída! končil a mazlivým pohledem zadíval se na těžké, zlaté, kapesní hodinky.

Jenda tu stál, před očima barevné kruhy, v hlavě pekelný hukot, s drásavou bolestí v hrudi a nebyl si více vědom, proč sem vlastně přišel. Snad proto, aby se mu vysmáli?

— Ani vás ničím nemohu pohostit, omlouvala se Klára. Kávu mám, ale nemohla bych vám nic k ní podat. Buchty jsou ještě teplé a chleba nemám, poslední bochník jsem vyměnila za mléko. Aspoň vidíte, jací jsme chudáci. Ale, Jiříčku, nemáme již nejvyšší čas ke kabaretu?

Jiří uchopil klobouk. Promineš, Jendo, viď? Stav se jindy, pohovoříme si více. Natáhl si rukavičky, pomohl ženě obléci divadelní plášť a vyšli. Jenda musil se opírati o zeď, aby nespadl se schodů. Na ulici bez podání ruky se rozešli.

Jenda ušel asi dvacet kroků a skácel se k zemi. Jiří s Klárou slyšeli za sebou zmatený šum; ohlédli se, ale vrátit se nemohli. Byli by přišli o začátek představení.

Jendu odvezli do nemocnice, kdež skonal. Z toho, co mu zbývalo, bylo to nejlepší. Lékař, který ohledával vyhublé, ubohé tělo, stručně hlásil: Zemřel vysílením!

* * *

Z KUCHYNĚ

Chřestová polévka.

Ve slané vodě uvařený chřest (špargl), z něhož několik nejpěknějších hlaviček jsme dali stranou, protlačíme na žíněném sítě, přiměřeně zapražíme a necháme déle dostatečně dovařit ve vodě, v níž dříve chřest jsme vařili. Dle chuti ještě osolíme, opepříme maličko a konečně jako zavářku užijeme vybrané hlavičky chřestu, do měkka uvařený zelený hrášek a pár svařených sušených hříbků, neb hub. K zlepšení chuti neopomeňme přidati polévkovou kostku, neb trochu hovězí polévky, a dle možnosti rozkvedlati jeden bílek.

Polévka z rebarbory (pie-plant).

Jemné, mladé lístečky rebarbory vypereme, dobře rozsekáme a v omastku osmažíme. Asi dvě lžíce bílé mouky rozkvedláme v trochu studené vodě, zavaříme pak do dostatečného množství vařící vody a za častého míchání přidáme upravenou rebarboru a necháme asi půl hodiny vařit. Dle chuti osolíme a buď trochu citronové šťávy aneb dobrého octa dodá konečnou chuť polévce. Jako zavářka poslouží usmažený chlebíček.

Špenátové tastičky.

Dobře vyčištěný, uvařený špenát jemně rozsekáme a s trochou smaženou houskou mletou, jedním vajíčkem, trochou soli a pepře promícháme. Malá hromádky takto upraveného špenátu sázíme na tence vyválenou placku z nudlového těsta, přehodíme druhou, nakrájíme tastičky a ve slané vodě zavaříme. Sypou se smaženou houskou.

Bublanina z čerstvých švestek.

Vraz do hrnku šest žloutků, přilej k nim hodný koflík mléka a dobře rozmíchej; pak do toho přidej tolik mouky, až máš těsto jako na hustou kapánku, přidej k tomu půl koflíku práškového cukru, trochu soli a konečně do toho vmíchej sníh z těch šesti bílků; nyní vymaž pekáč máslem, dej do něho asi přes polovic švestek, které jsi byla již dříve vyloupala a pecky z nich vyndala a hodně tyto cukrem posypala. Vlej na ně to těsto, poklaď po vrchu kousky másla a pozvolna peč. Na stůl dej k tomu skořici a cukr, aby si každý mohl dle libosti vzíti na svůj talíř.

Švestkové knedlíky.

Utři na misce velkou lžíci másla, vraz do něho čtyři celá vejce a dva žloutky, vlej do toho čtyři sběračky mléka, přidej do toho čtvrt libry ustrouhaného tvarohu, osol to trochu a vmíchej do toho tolik mouky, aby bylo těsto tužší, nežli na buchtičky a dobře je vypracuj; pak vyndej těsto na vál, udělej vždy z kusu dlouhou kulatou šišku a klaď na ni pěkné zralé švestky jednu vedle druhé, načež každý dílek těsta se švestkou nožem odkroj, švestku těstem dobře zaobal, a tak pokračuj, až jsou všechny knedlíky hotové; nyní je zvolna vpouštěj do vařící vody a hned jimi opatrně vařečkou ode dna pohni, aby nepřilehly; když vyplynou na vrch a ještě několik minut se vařily, vybírej je dírkovanou sběračkou na mísu, posyp je strouhaným tvarohem, nebo perníkem smíšeným s cukrem, a polej je čerstvým rozpáleným máslem. Chceš-li míti méně knedlíků, tož použij k tomu polovinu návodu.

Švestkové knedlíky na jiný způsob.

Dej do misky jeden koflík nebo více mouky, do níž jsi byla přimíchala lžičku prášku (baking powder), trochu soli a cukru; rozmíchej v koflíku mléka jedno vejce a zadělej tím tu mouku, můžeš též přidat lžíci omastku. Udělej těsto dosti tuhé, udělej knedlíky jako předešle a vař je v cedníku nad párou, posyp a podávej jako předešle.